

DŽOSI LOJD I EMLIN RIS

Ti i ja
i ti i ja
i ti i ja

Prevela
Jelena Jovanović

 Laguna

Naslov originala

Josie Lloyd & Emlyn Rees

YOU & ME AND YOU & ME AND YOU & ME

Copyright © 2026 by Josie Lloyd and Emlyn Rees

Translation copyright © 2026 za srpsko izdanje, LAGUNA

*Našim ćerkama
Taluli, Roksi i Minti,
koje su nas naučile koliko je vreme dragoceno.*

„Da ste na samrti i da možete ponovo da proživite jedan dan iz života, možda dan kad ste se zaljubili, videli biste sve one naizgled banalne stvari koje ste radili i zaplakali shvativši koliko su bile dragocene.“

Aleksander Pejn, režiser i scenarista

„Ako je moguće vratiti se u prošlost, onda bi moralo da bude moguće menjati je – no to bi izmenilo vremenski sled. Umesto da dođe do paradoksa koji bi uništio univerzum, stvorili biste drugi univerzum sa drugačijom prošlošću.“

Barak Šošani, teoretski fizičar i kompozitor

„Uvek smo to bili ti i ja, oduvek i zauvek“

„You & Me Song“, Vonadiz

Ovo je knjiga i o magiji muzike, te evo vam uz nju i plejlista na *Spotifaju*:

<https://open.spotify.com/playlist/0rbrInGMWczHH5ZrIoRo8u>

PRVO POGLAVLJE

Džuls

„Seaside“

Vreme je – viknem udarivši o zvonce, pa obrišem kapljicu preliva od bosiljka sa ivice tanjira s mojim čuvenim rižotom i pincetom savršeno namestim sićušne začinske biljke iz sopstvene bašte. Zgodni konobar uzima jelo sa pulta.

– Izađi, Džuls. Traže te – kaže on sa osmehom.

Okrenem se ka svojoj kuhinjskoj brigadi. S roštilja se vije mirisan dim, noževi sevaju, a komande samo lete. Mogu da izdrže bez mene koji trenutak.

Kad izađem za konobarom kroz dvokrilna vrata, vidim da sunce zalazi nad čarobnim Golden gejtom, kupajući restoran blagom toplom svetlošću. Pozdravljam goste za stolovima prekrivenim belim stolnjacima na terasi; većina njih je rezervisala sto još pre godinu dana. Stiskaju mi ruku, ali ja samo stidljivo odmahujem na njihovo čestitanje. Ma to sam samo ja... radim svoj posao.

Za privatnim stolom spustim se na udobne batik jastuke kraj svoja dva poslovna partnera, poznata holivudska glumca, dok se u moju ispruženu čašu sipa zinfandel iz Paso Roblesa, obavezan ove sezone. Došli su da me ubede da svoju kulinarску alhemiju prebacim negde drugde, ali ja to stvarno ne mogu.

Zar nisu pročitali članak u *Tajmu* o tome kako sam savršeno uskladila posao i život?

Kratko razgovaramo i kad zvezde polako zatrepere na nebu, kažem im da ostanu. Ovo mesto se uvek pretvori u najpopularniji noćni klub čim padne mrak. Kasnije, kad stigne di-džej, čujem poznati tango ritam „Mi Confesión“ Gotan prodžekta kako se izvija iz zvučnika. A onda se odjednom pojavi Adam i meni srce poskoči dok ga gledam kako samouvereno hoda kroz restoran u svom elegantnom bež odelu *Toma Forda*. Moj Adam. Pruži mi ruku i ja je prihvatim, osetivši pri dodiru onu uzbuđljivu opojnu iskrnu povezanosti. On me zavrti na malom plesnom podijumu, previje me preko ruke, pa me privuče uz svoje čvrsto telo i dlanom mi miluje lice dok me gleda u oči s takvom žestokom strašću da mi dah stane. Usne su mu na pedalj od mojih dok mi senzualno provlači koleno između butina...

Ipak... čekaj malo... ne, bolje da to *ne radi*... jer baš baš moram da...

Šta... ?

Ha?!

O... ma daj...!

Stisnem oči od jarkog dnevnog svetla koje se probija oko ivica iskrzanih zavesa u spavaćoj sobi i očajnički pokušavam ponovo da zaspim, ali nema šanse. San je iščileo. A meni se baš piški.

Zevajući izvadim čepiće za uši, pa krici galebova napolju počnu da se nadmeću sa Adamom – *pravim* Adamom, ne onim iz tango-sna – koji pored mene glasno hrče. Ustanem iz kreveta, a on podsvesno a opet nekako pobednički zgrabi ceo jorgan i umota se u njega, čvrsto ga obavijajući oko dlakavog stomaka.

U kupatilu primetim da je po običaju ostavio dasku na ve-ce šolji podignutu. Upalim mazohističko svetlo iznad ogledala.

Dođavola. Izgledam kao Šrek.

Ova hidrirajuća maska za lice od avokada i jabukovog sirćeta trebalo je do jutra da bude nevidljiva, da je koža upije preko

noći. Umesto toga, izgledam kao da sam licem pala u činiju sa umakom na švedskom stolu.

Ne izgledam ništa bolje ni kad se umijem. Umesto da imam manje bora, kao da ih imam još više. S obzirom na to da sam pre samo minut u snu živela život iz bajke, ovo mu dođe kao još jedan šamar.

Divno. Toliko o tome da izgledam mlađe. Toliko o spremnosti za žurku.

Adamov najbolji drug Darijus danas pravi žurku „bazen, zabava, roštilj i di-džej bitovi“ da proslavi povratak iz Amerike, pošto je tamo prodao svoju kompaniju za video-igre za neverovatnih pedeset miliona dolara. Nedavno je kupio ogromnu vilu s pogledom na ceo Brajton, u koju će se bez sumnje sjatiti oni kul prelepi ljudi koje stalno viđam na njegovom *Instagramu* – oni najlepši na svetu – a ovo moje staro čarobno ogledalo jasno mi kaže da ja to nisam.

Naravno da se radujem što ćemo opet videti Darijusa, oboje se radujemo. Nismo ga videli još od njegovog poslednjeg kratkog boravka ovde pre par godina. Od tada je dobio isti onaj sjajni isklesani, megabogati, multivitaminski izgled kao i ostali njegovi instagramski drugari. Šta ako nas sad doživljava kao provincijalce? Šta ako smo mu sad samo ljudi iz prošlosti?

Prestani. Biće sve u redu. To je Darijus. Baš sam šašava.

Otvorim luksuznu kremu za lice koju mi je Ngozi uzela u fri-šopu, a onaj mali plastični disk što pokriva kremu slučajno mi padne na pod. Opsujem jer mi se to *stalno* dešava, pa prstom pokupim skupu kremu sa izbledeleog linoleuma i namažem je na lice. Odvratno, znam, ali važi ono pravilo tri sekunde i ostalo.

Dok je utrjavam u lice, pogled mi padne na sjajnu naslovnu stranu prošlonedeljnog dodatka iz novina, ostavljenog pored lavaboa. *ILI PAZI IL' TE VREME GAZI*, stoji u sumnjivom naslovu. Žena na naslovnici, samoproklamovana „sekspertkinja“, ima zavidno podignute grudi pod uskom majicom. Verujem

da je slika retuširana, mada prepoznajem onaj samozadovoljni „seksualni sja“ koji sam nekad i sama imala.

Članak govori o važnosti redovnog „seksa za održavanje veze“, uz sumorna upozorenja o posledicama za žene mojih godina koje nisu spontane i voljne. Kao da briga o licu nije dovoljna, nego još moram da se „potrudim“ da ostanem za-tegnuta i... znate već... *tamo dole*.

Ja, međutim, petkom i subotom spremam hranu za privatne večere u otmenijim delovima grada – kad mi se posreći. Radni dani prolete u trenu, a Adam i ja gotovo svako veče – posle večere koju, naravno, spremam ja – završimo vegetirajući svako na svom kauču u dnevnoj sobi. Ja potajno žudim za masažom stopala dok krišom grickam čokoladne bombonice, koje držim skrivene iza jastuka, a on vrti kanale, one pretplatničke za koje deca tvrde da na njih imaju bogodano pravo, pa pusti neki opskurni retro biografski film o rok zvezdama ili neki „muški“ dokumentarac, tipa *Tajne neandertalaca*, njegov trenutni favorit.

Zvuk špice za „Vesti u deset“ obično me probudi, pa Adam ostane da gunda o svim užasima i crnim vestima u svetu, a ja se odvučem u krevet.

Što znači da, ako ćemo imati „seks za održavanje veze“ – ili bilo kakav seks – to mora da bude ujutru.

Kao na primer... sad.

Vratim se u spavaću sobu, provukavši se pored Adamovih prljavih čarapa i majice što leže pored pletene korpe za veš, i sednem na svoju stranu kreveta.

– Hoćemo da imamo seks? – pitam ga ozbiljnim glasom. Znam da se samo pravi da spava.

Moj muž, s kojim sam gotovo dvadeset pet godina u braku, pogleda me kao stjuardesu koja ga je upravo pitala želi li da bude prebačen u biznis-klasu. Uz besplatno piće.

– Nego šta! – kaže posle trenutak-dva, čisto da se uveri da sam ozbiljna.

Počnemo da se skidamo, što je nekad bilo uzbudljivo i zabavno, a sad je pomalo rutinski. Ne ljubimo se. Ne pričamo. Ne kikoćemo se. Ne kao nekad. Nekad smo Adam i ja stalno skakali jedno na drugo. Toliko da nam se činilo kao da nam je vreme provedeno u krevetu pravi život, a sve ostalo samo smetnja.

Sad, međutim, nema mnogo „pravljenja atmosfere“ – još nešto što je preporučeno u članku. Oboje znamo kako automatski da pokrenemo stvar i ja ubrzo pipam po fioci pored kreveta tražeći lubrikant, trudeći se da ne obraćam pažnju na to što mi njegov stomak pritiska dijafragmu. Ili što me njegova brada grebe, pa mi dođe da se počešem.

Ipak, koji minut kasnije, pokreti koje izvodimo podsećaju moje telo šta treba da radi. Sve to me navodi da pomislim: *Vidi mene! Spontano sam inicirala seks za održavanje veze u subotnje jutro!* Ali onda misli počnu mi da lutaju i setim se keteringa koji sutra imam za opštinu. A da napravim pitu od limete za desert? O, to je zapravo sjajna ideja.

Ne. Sad imaš seks, podsetim sebe. *Koncentriši se. Maštaj o nečemu. Uživi se.*

Moje seksualne fantazije uglavnom potiču iz romantičnih komedija osamdesetih i danas su već izlizane, ali otresem prašinu sa prizora retro holivudske žurke kraj bazena. Atmosfera je pomalo lascivna, a tu je dvojnik Toma Kruza iz *Top Gun* ere, koji ide ka meni s belim peškirićem oko pasa.

E, to već može... Sad sam već na putu zadovoljstva. *Oh... oh... i da, uživam... baš, baš...*

– Mama! – Nelin vrisak iz prizemlja prene me iz erotskog transa.

– Ignoriši je – kaže Adam, zarivši mi lice u vrat.

Dobro. Nisam jedina koja se zabavlja. Ponovo se damo na posao, ali posle samo nekoliko sekundi Adam se ukoči usred pokreta kad se vrata naše sobe naglo otvore.

Preko njegovog ramena vidim našu dvadesetčetvorogodišnju ćerku kako sleđeno stoji na vratima, užasnuta što nas je zatekla na gomili.

– O bože! – vikne ona, zaklanjajući oči rukavima roze bademantila.

– Šta hoćeš? – viknem ja, povlačeći jorgan čvršće oko nas.

– Ona mašina je opet poludela. – Sad nam je okrenuta leđima, ali nije izašla iz sobe, kao da je njena potreba preča bez obzira na to šta mi radimo – ili ne radimo.

– Evo sad ćemo – prostenje Adam, pa se izbeći u mene kad mu sine kako to može da zvuči.

– Da dođemo da ti pomognemo – brzo dodam.

Neli zgađeno jekne, pa se stuši niz stepenice dok joj kovrdžavi rep poskakuje.

– Za boga miloga – promrmljam, pa se izvučem ispod Adama i obučem pamučnu kućnu haljinu.

Dok hitam hodnikom, čujem pesmu „Seaside“ od Kuka, koja dopire iz Lijamove sobe zajedno sa ustajalim vonjem one njegove grozne trave iako smo mu Adam i ja milion puta objašnjavali zašto treba da prestane da duva. Lijam je noćna ptica, pa se iznenadim što je budan u ovo doba. Ili je možda probdeo celu noć?

Zatičem Neli na vratima kuhinje nosa zarivenog u pregib lakta.

– Sranje – zacvili dok se provlačim pored nje. – Bukvalno.

Lijam, dvadesetjednogodišnjak, stvarno je ustao. U boksericama i crnoj majici, čuča na kuhinjskoj stolici sa šoljom kafe u ruci dok Gručo Barks, naš senilni – i često inkontinentni – crno-beli koli, drhti kraj zadnjih vrata i skrušeno me gleda svojim smeđim očima.

– Ne možemo da nađemo daljinski – kaže Lijam, pokazujući glavom na naš novi robot-usisivač, koji i dalje veselo razmazuje Gručov pozamašan izmet po pločicama vrteći se u krug po kuhinji.

Odlučno pređem preko kuhinje i dohvatim prokletu mašinu.

– Mama! Odvratno – vrisne Neli.

Pritiskam dugme na usisivaču dok ne utihne naglo u mojim rukama i ispustim ga na pod. Oči mi suze od smrada.

Na trenutak zavlada tišina, a Lijam počne prigušeno da se smeje.

– Nije smešno – prasnem, besno pogledavši u njega i njegove bele mršave noge išarane tetovažama. Mrzim što je to uradio sebi u poslednjih godinu dana, ali nisam baš u poziciji da ga kritikujem. I sama sam u svojoj protraćenoj mladosti pijana uradila tetovažu na svoju večnu sramotu – pacova na leđima u čast tadašnjeg dečka Mikija Pacova. Ali bar svoju retko vidam.

Lijam siđe sa stolice i dalje se smejući, pa skakućući pređe preko uneređenih pločica i izađe u hodnik.

– Ej! To je moje! – uzvikne Neli, hvatajući ga za majicu. – Svinjo! Smrdi na dim.

Držeći onu šolju kafe visoko podignutu, Lijam se izmakne i pobegne, a ona ga pojuri kao da su oboje još deca, i to baš u trenutku kad Adam stigne u donjem delu pidžame i izbledeloj majici Nirvane *Nevermind*. Prilepi se uza zid dok Lijam i Neli jure pored njega, vrišteći i psujući.

Polako osmatram haos koji je robot-usisivač ostavio za sobom. Kuhinjski pod izgleda kao slika Džeksona Poloka, ona iz njegove smeđe faze.

– Nisam ni htela tu prokletu stvar.

Adam podigne ruke kao da se brani od medveda. – Samo sam hteo da pomognem – kaže.

Jedva se nekako suzdržim da se ne proderem da ovo *nije* pomoć. Da mi *on* ne pomaže. Da mi *nikad* ne pomaže. Niko od njih. Ili barem ne *dovoljno*.

Zato sam prošlog meseca sazvala porodični sastanak i istakla da bi sad, pošto je Lijam napustio fakultet, a Neli radi od kuće, a oboje su zvanično odrasli, mogli da počnu da mi pomažu u kući. Ali oni su to ignorisali, a onda je Neli prokomentarisala kako mi je ton „agresivan“, a Lijam, koji nikad ne propušta priliku da se udruži sa sestrom, dodao da „zvocam“. Neli mi je potom rekla da me drma klimaks, i to tako snishodljivo da mi je stvarno došlo da ih sve izbodem viljuškom.

Adam je onda zaključio da je najbolje rešenje da mi za rođendan kupi robot-usisivač.

Da. Baš. Blago meni.

Skakućući preko čistih delova pločica, Adam pusti Gruča u dvorište, pa počne da maše vratima da izbaci smrad. Pogleda me kad iz ostave izvučem džoger.

– Ovaj, a da ostaviš to i možda...? – dobaci sa smeškom punim nade, gledajući gore ka spratu.

Ne verujem šta čujem. – Ne, Adame – kažem mu. – Prošô voz.

Perem pod čitavu večnost dok Adam šeta Gruča Barksa po Parku Svete Ane, za svaki slučaj, ako ga opet pritera.

Kad završim, posmatram kuhinju sa njenim prastarim zelenim ormarićima kojih Adam neće da se reši zbog njihove „sentimentalne“ vrednosti. Kao da pokušava da očuva kuhinju svojih roditelja onakvom kakva je bila dok su još bili živi i živeli u ovoj kući – kao nekakav mauzolej svog detinjstva. Imao je čak drskosti da mi nedavno kaže da je sve ovde toliko staro da se vratilo u modu, ali ja u to ne verujem. Izgleda onako kako i jeste – kao ruglo.

Odem u vešernicu i oprezno njušnem svoju originalnu *Misonijevu* haljinu bez rukava iz sedamdesetih, koja visi na sušilici. Uh, sad kad sam je oprala, ne oseća se previše na vlagu. I to je dobro jer nikako ne mogu da priuštim nešto novo za žurku, pa kad mi je Neli predložila vintidž varijantu, popela sam se na tavan i pronašla ovu staru prijateljicu koju sam devedesetih kupila na pijaci u Kamdenu. Nadam se da ću izgledati kul i opušteno.

Kad se Adam vrati, Gručo pretrči preko mokrog kuhinjskog poda blatnjavih šapa, a ja besno jeknem.

– Nemoj da zaboraviš da si rekao da ćeš ovo odneti na đubrište – podsetim ga i pokažem prstom kad pođe ka šupi. Pored zadnjih vrata stoji nekoliko kutija sa đubretom s tavana.

Prva tura od, nadam se, mnogih. Tavan je krcat stvarima, ali kad bismo ga ispraznili, mogli bismo da ga pretvorimo u radnu sobu za Neli. To bi bio jedan način da je izbacimo iz trpezarije, gde sad radi.

Kad otvori jednu kutiju, dođe mi da ga pljesnem po ruci. Zašto prosto ne može da uradi ono što mu kažem?

– Je l' to moje venčano odelo? – zaprepasti se on.

– Uništeno je. Tavanske životinje su se lepo zabavile – od-vratim braneći se.

Nastavi da kopa po kutiji, pa izvuče moj nevestinski veo pun mišjeg izmeta, kao i moju prelepu svilenu venčanicu koju su toliko moljci izgrizli da se pretvorila u čipkanu.

– O bože! Zar ništa od ovoga ne može da se sačuva?

– Sve je uništeno. Samo odnesi. Hoću da to nestane.

Adam napravi bolnu grimasu, pa ode do sledeće kutije kao neki državni inspektor na carinskoj kontroli. Tik ispod poklopca zgužvana kutija s društvenom igrom.

– Ali voleli smo to da igramo – kaže on.

– Jesmo. Pre dvadeset godina. I od tada stoji na tavanu. Samo je odnesi u dobrotvornu radnju, važi?

O bože. Evo ga. Vidim kako se mršti kad vidi šta je ispod. Gomila polomljenih figurica iz *Zvezdanih ratova* iz njegovog detinjstva. Grizem se za usnu – duh naše spektakularne svađe iz 2014. iznenada se nadvio nad nas.

Osim što smo u poslednje vreme postali malo džangrizaviji – doduše, „malo“ možda i nije prava reč – uglavnom smo se sve ove godine prilično dobro slagali. Ni on ni ja ne reagujemo preterano burno, više volimo tihe bitke kroz durenje i sitne pakosti. Ipak, s vremena na vreme nakupi se dovoljno ogorčenja da jedno od nas pukne.

A tužna sudbina Adamove kolekcije figurica iz *Zvezdanih ratova* izazvala je pravu eksploziju.

Gledam u prašnjava lica preživelih figurica i njihove iskrivljene udove. – Možda bi neko dete želelo da ih ima? – predložim.

– Ne. Tata ih je dao *meni* – kaže on glasom školarca kome sam upravo pokušala da otnem igračku u školskom dvorištu. Ne, ni on nije zaboravio spektakularnu svađu.

Adam pažljivo spusti kutiju na pod, jasno mi stavljajući do znanja da će je odneti negde drugde, ali sigurno ne u dobrotvornu radnju, pa otvara sledeću.

Izvlači hrpu mojih starih dnevnika. – Ozbiljno? Hoćeš da pobacaš sve naše stare stvari?

– Prošlost treba sahraniti. Zar se ne kaže tako?

Koja je uopšte svrha čuvati te prastare žvrljotine? Posebno što bi mogli slučajno da padnu u ruke Lijamu ili Neli. Ili Adamu. Ima tu i mnogo toga o njemu.

Uzdahnem i pođem ka njemu dok kopa dalje po kutiji.

– Nema šanse. Ne i sve naše kompilacije. – Zvuči užasno.

Stanem pored njega i pogledam u gomilu kaseti i CD-ova s kompilacijama koje smo pravili jedno drugom sve dok mu poslednji laptop sa CD rezačem nije crkao nekoliko godina pre lokdauna.

Izvadi jednu kasetu, oduva prašinu i zagleda se u naslove pesama ispisane njegovim kosim rukopisom. Sa strane, izbledelim plavim flomasterom piše: *Za Džulijet 1989.*

– Ali voliš „Ride on Time“ i „Eternal Flame“.

Čujem optužbu u njegovom glasu – *ne*, prizvuk *izdaje* – i na to planem. Ja samo hoću da raščistim prostor, da napravim red, a on samo skuplja krš – to me guši.

– To je starudija, Adame. Samo baci. – Otnem mu poklopac iz ruku i nabijem ga na kutiju. – Ili, ne znam... napravi ih ponovo na *Spotifaju*, ako baš moraš...

Adam me na to pogleda kao da sam ga gađala kutijom u glavu.

DRUGO POGLAVLJE

Adam

„Strangers“

Gledam u postere i stare omote ploča izlepljene po svakom slobodnom centimetru zida u Lijamovoj sobi, dok mi ona rečenica „napravi ih ponovo na *Spotifaju*“ još odzvanja u ušima, ali se onda nateram da se ponovo fokusiram na njega. Lijam me mrko gleda iz kreveta, a mene opet preplavi užas od toga koliko smo se udaljili.

U početku mi je išlo dobro, to da budem tata. Naravno, nisam mogao da nosim decu u stomaku, rodim ih ili dojim kao Džuls. Ali posle toga, voleo sam da radim svoj deo – da odgajam svoje male tamagočije od krvi i mesa i da to radim kako treba. Da im menjam pelene tokom subotnjih jutarnjih „Teletabis“ smena u cik zore. Da pasiram brokoli u blenderu i hranim ih na kašičicu praveći se da je avion.

Nastavio sam da budem dobar u tome. Tokom svih onih godina sa perlicama i igračkama i video-igricama, sa rolerima i trotinetima, kampovanjima sa školom, pokemonima i kostimiranim rođendanskim proslavama.

Kako su deca rasla, to sam više mislio da ću samo nastaviti da napredujem, prelazim s nivoa na nivo kao u video-igrici, stičem nove veštine i opremu dok ne postanem supertata. I ne

samo ja nego *mi*. Holovi. Mislio sam da ćemo biti kao „Nesalomivi“ ili „Čuvari galaksije“. Da ćemo se, bez obzira na sve, uvek držati zajedno i na kraju pobediti.

– Što me, jebote, ne pustiš na miru? – promrmlja Lijam, ležeći ponovo u svom krevetu, u svojoj zagušljivoj sobi sa spuštenim roletnama i lava-lampom, kao da mu je to plan za ostatak dana.

Kao uvređenoj odrasloj osobi, dođe mi da mu odbrusim. Kao ocu, da ga kaznim, ili da mu kažem da eks-boks više nikad neće videti. Ali on ima dvadeset jednu godinu. Previše je star da bih ovde stajao i gnjavio ga da otkuca svoj CV kako bih ga dao svom drugaru bankaru Zaku, koji će večeras doći na Darijusovu žurku i koji bi *možda* mogao da mu sredi neku praksu pre nego što se vrati na fakultet da ponovo polaže ispite iz računovodstva krajem godine.

– Nema potrebe da psuješ – kažem mu umesto toga. Jadno – i licemerno jer i sam psujem kao kočijaš – ali ako krenem previše oštro, to će samo ponovo dovesti do svađe.

– Je li? – odbrusi on, stežući jastuk iza glave kao da razmišlja da me gađa njime. – Pošto je to ponekad jedini način da te nateram da čuješ šta imam da kažem.

Ugrizem se za usnu i duboko udahnem, gledajući u nered u sobi, u stvari pobacane po podu.

– A to je? – pitam.

– Da samo hoću da me ostaviš na miru.

Super. To znači da ne radi ništa. Osim možda da večeras opet izađe i odvali se od pića baš kao sinoć, i uvali se u još veći dug.

– Ne bih da izigravam negativca – kažem.

– Pa nemoj.

– Ali ne možeš da provodiš ceo dan u krevetu, a celu noć napolju.

– Nisam bio napolju. Bio sam kod Maksa.

Isti đavo. Maks i on su kao mali bili sjajna deca, ali sad je i Maks batalio studije, i čini se da samo vuku jedan drugog na dno.

– I šta ste radili?

– Oh, znaš, uglavnom heroin i kreč.

– Nije smešno.

– Zašto? Zato što se bojiš da je možda istina?

– Ne – procedim kroz zube. Brinem se ja, ali ne da li eksperimentiš s teškim drogama, već da nije ponovo počeo onako žestoko da partija po celu noć kao na fakultetu, zbog čega nas je studentska služba na kraju obavestila da je prestao da ide na predavanja, a onda je i sam priznao da je profučkao celu godišnju stipendiju za manje od tri meseca.

– Samo smo svirali – kaže.

– Svirali? Aha. Igrali ste „Doba zmajeva“ – pokušam šalom da smirim situaciju, jer smo nekad kad je bio mali igrali takve starinske igre u stilu *Laguma i zmajeva*, pre nego što je prešao na *Fortnite*, *Call of Duty* i još brutalnije pucačine poput onih koje sad pravi moj najbolji drug Darijus.

– Ne – svirali. Bas gitaru – kaže.

Na trenutak pomislim da sam ga pogrešno čuo. Oči mi čak polete ka ćošku njegove sobe, tamo gde je nekad držao jednu električnu i dve akustične gitare, pre nego što ih je izlomio u paramparčad kad je imao jedanaest, otprilike nedelju dana nakon što je izašao iz bolnice.

– Sviram Maksovu staru – kaže on kao da mi čita misli.

– Pa, dobro je imati hobi.

– To je ono što želim ponovo da radim. – Oči mu prkosno zaiskre.

Ponovo da svira? Je l' on to ozbiljno? Ono za šta je bio „predodređen“ da radi? Tu smo reč obojica nekad koristili bez trunke ironije kad smo govorili o njegovom sviranju. Glupa reč, ali Lijam je bio toliko talentovan da je zvučala istinito.

– Ali ne razumem – kažem, trudeći se da ne gledam u njegovu levu ruku.

– Maks i ja pravimo bend – kaže mi. – Ja na basu, on na solo gitari.

Ne. Ta reč detonira u meni. Jer osim što je pretrpeo teško oštećenje motornih nerava, Lijam je u nesreći izgubio i dva prsta. Što znači da će mu to što sad planira samo doneti još patnje – a sam bog zna da se već dovoljno napatio.

– A fakultet?

Tišina.

– Obećao si mi da ćeš se vratiti da ga završiš.

I dalje ništa.

– Znaš i sam koliko je taj fakultet dobar – kažem mu, a glas mi se diže – i kakve će ti biti šanse za posao...

– Nikad nisam želeo da studiram računovodstvo – kaže stegnute vilice. – To si ti hteo, a ne ja.

Sva ona osećanja koja su me mučila posle njegove nesreće sad opet počinju da me izjedaju.

– Znaš da samo pokušavam da ti pomognem?

– Znam...

Ne dovrši rečenicu. I ne mora. Čujem neizgovorene reči kao da mi se prodrao u lice – *ali ne pomažeš mi*.

Nalazim Džuls u kuhinji kako sluša „Strangers“ Eda Harkorta i piše kartice sa menijem koji sutra priprema za neki opštinski događaj.

– Ona praksa koju je Zak mogao da mu sredi, Lijam neće čak ni da se prijavi za nju – kažem joj. – I ne vraća se na faks. Kaže da on i Maks osnivaju bend.

– Znam. – Upre svoje svetloplave oči u moje. – Čula sam te kako vičeš odozgo. Zato sam pojačala muziku.

– Nisam vikao – kažem, a onda shvatim da upravo sad vičem. – Samo sam pokušavao da ga nateram da sluša glas razuma – prosikćem.

– Zar je stvarno tako strašno ako proba?

Ne mogu da verujem da me ovo pita. Da podržava njegovu sumanutu ideju.

– Jeste, još kako jeste. Zato što je... besmisleno.
 – Zašto?
 – Zato što nikad neće biti dobar kao što je bio. – Istina je. – I mrzeće to, a ljudi će ga samo...
 – Šta? – Džuls skrsti ruke.
 – Znaš ti šta. Znaš kakvi su ljudi. Kao kad je igrao kriket u školi. Stalno su mu se podsmevali.
 – A ipak je ušao u drugi tim, zar ne? Dokazao da greše.
 – Ovo je drugačije.
 – Kako?
 – Zato što je ovo muzička industrija. Ona proždire sopstvenu decu. – Oboje to znamo od nekoliko prijatelja koji su radili u njoj.

– Ali to mu je oduvek bio san – kaže ona.
 – Da, ali snovi nisu stvarnost. I da li mu je *stvarno* to oduvek bio san? – pitam. – Jer koliko ja znam, već deset godina nije pominjao pravljenje nove muzike.

Nije otkako sam čuo Maksa kako vrišti onog dana u dvorištu. Otkako sam istrčao i zatekao svog sina krvavog i onesvešćenog, sa smrskanom rukom uhvaćenom u kolotur ziplajna.

– Ljudi imaju pravo da se predomisle – kaže Džuls.

I eto ga. Stegla je vilicu baš kao i on. Nema dileme, tvrdo-glavost mazge nasledio je od nje.

Džuls me gleda kao da sam ja kriv za sve. A možda stvarno to tako vidi jer da nisam ja postavio onaj ziplajn kod starog drveta, naš sin se nikad ne bi povredio.

Ja.

To je misao koja me od tada svakodnevno progoni.

A sad kad god pokušam da mu pomognem, on me otera od sebe.

– Dobro. Ti se onda bavi tim. I njim – kažem joj.

Brzo se okrenem da ne vidi koliko sam zapravo besan, pa odmarširam niz baštu do ogromne šupe koju je tata napravio sebi kao radionicu još sedamdesetih. Uđem, popalim ona

treperava neonska svetla, pa zalupim kriva drvena vrata za sobom i zatvorim se unutra.

Provučem se između pretrpanih polica sa priručnicima za dizajn igara i naučnofantastičnim romanima, oborivši *Dizajn igara* P. Bila Hauarta i *Klanicu pet* Kurta Vonegata. Pustim „My Generation“ od grupe Hu na tatinom drvenom gramofonu iz šezdesetih koji mi je moj vešti drugar Dudls sredio i odvrnem muziku do daske.

Odmah se osećam bolje. Izolovano. Ne samo od Lijama nego i od Džuls, jer ovo naše neslaganje postaje sve češće. Čak nas ni ono naše jutrošnje iznenadno jebanje – polovično doduše – nije sprečilo da se ponovo dokačimo.

Šta se desilo sa tim da se ponašamo razumno? Da budemo prosto fini jedno prema drugom?

Zatvorim oči. Uдах. Izdah. Osećam kako mi se srce smiruje.

Bacim pogled na one dve kutije što sam ranije dovukao ovde umesto da ih odnesem na đubrište, pa izvadim svoju upropašćenu kolekciju figurica iz *Zvezdanih ratova* i poredam ih jednu do druge na tatinu staru strugu – izgledaju kao neka luda, futuristička verzija sveta što čeka autobus na stanici. Sećam se svakog Božića i rođendana kad sam dobio svaku od njih. Urezani su mi u pamćenje. U svakoj uspomeni tata mi se smeši.

Izvadim dve kasete iz druge kutije. Onu *Za Džulijet* iz '89. od maločas i *Žurka* iz '98. Ne mogu da verujem da je Džuls htela da ih baci. I dalje se sav istopim kad ih vidim jer volim muziku, kao da bez nje ne mogu normalno da funkcionišem. A ja i Džuls, to je oduvek bilo nešto *naše* – i tako smo odgovajali decu. Kao Fon Trapovi, samo sa bitovima. A to je prestalo kad se desilo ono s Lijamom. Kad je naša porodična pevaj-i-sviraj atmosfera zamrla i svako se povukao u svoju sobu sa svojim uređajem.

Na jutarnjem suncu što se probija kroz prozor obrastao bršljanom, na trenutak mi se učini kao da mi kasete svetli u rukama. Sve i kad bih mogao da je pustim, previše sam besan

na Džuls da bih joj priredio takav omaž. Htela je da je baci. To mu gotovo dođe kao da je htela da baci *nas*. Sve što smo bili. Sve što nas je dovelo ovde. Saundtrek naših života.

Bacim kasetu nazad u kutiju i odvrnem Rodžera Daltrija do daske.

Skinem se u šorc i sednem na tatin škripavi sobni bicikl. Tek je šesti dan otkako sam ovo uveo, ali, kunem se, već mi ide lakše.

Dok vrtim pedale, razmišljam o Darijusu i njegovoj žurci, pa zapnem iz sve snage. Njegove slike su po celoj plutanoj tabli što skuplja prašinu na zidu. Ovde u tatinov „Aladinovoj pećini“ za vikend. Tata nas kao klince uči da pravimo drvene puške i zmajeve, a u kosi uvek ima piljevinu, ili „muške šljokice“, kako ih je mama zvala. Pa Darijus i ja kao tinejdžeri, igramo *Super Marija* i *Sonic*, pa sami učimo da kodiramo i pravimo svoje prve proste igrice, nakon što je tata počeo češće da odlazi u pabove i kladionice na Vestern roudu.

Dvadeset pet godina kasnije Darijus i ja smo čak ovde na kratko napravili i kancelariju. Neke ideje na koje smo tad došli još su pribodene na tablu. Tu je i protologo za *Totali sirijus gejms*, firmu koju je sam nastavio da vodi kad se pre osam godina odselio u Ameriku.

Isuse, sad mi se čini nemoguće da smo ikad bili skoro isti.

Posle deset minuta vožnje baldišem. Stanem na maminu i tatinu staru analognu vagu i izmerim se – skinuo sam pola kile. Bednih pola kilograma. Mrko pogledam kutiju od sinoćnje pice u kanti, povrh kutije od grilovane piletine od srede. Skinem šorc mokr od znoja, nadajući se da ću tako biti još lakši. Ma kakvi. Možda sam se bar malo zategao? Okrenem se ka mutnom ogledalu na zidu.

Greška. Verzija mene spremnog za bazen – za koju sam se nadao da će se pojaviti pre Darijusove žurke – nije tu. Umesto toga, tu sam stari ja. Sa okruglim stomakom koji izgleda kao da sam progutao naslon za glavu iz auta.

Koala. Tako me je od milošte prozvala Meredith s posla. Kaže – zbog brade i prosede kose. Mada sigurno i zbog ove trbe. Na trenutak je zamislim kako se smeška preko stola, između mene i Dudlsa, u našem neurednom podrumskom birou u *Kvark studiju*, sa scenarijima i opisima likova za mobilne video-igre uloga izlepljenim po zidovima.

Siguran sam da bi joj bilo smešno da me vidi kako se pre-znojavam do smrti jer misli da sam okej sa sobom. A ja se ipak pitam hoće li primetiti novog, mršavijeg, fit mene... ako se ikad pojavi.

– Kuc-kuc – začuje se težak mančesterski akcenat.

Sranje. Dudls. Poranio je. Poletim da uzmem šorc sa stola i umalo da tresnem golom guzicom o pod kad se vrata šupe uz škripu otvore i Dudls uđe sagnuvši se da prođe ispod dovratka. Na sebi ima kožne sandale, spuštene tregerke zmijskog dezena i izbledelu majicu sa slikom Frenkija Naklsa.

– Tako mi svih bogova... Koji je ovo sedmi krug pakla i dekadencije? – Kezi se, skidajući rej-ban naočare.

– Odjebi – kažem, brzo navlačeći šorc. – Samo sam...

– Šta, pokretao jednočlanu nudističku koloniju? Ili, ček', nemoj mi reći... noćas je bio pun mesec, a ti se upravo probudio ovde go nakon što si poklao nekoliko stada jaganjaca po močvari?

– Samo sam se merio – promrmljam.

– Ma naravno. Svi se mi merimo goli u šupi, je l'? – Prođe pored mene s onom svojom dugom, raščupanom plavom kosom i očima pocrvenelim od trave, zbog čega stalno izgleda kao Gandalfov uduvani mlađi brat, pa izvadi dva hladna piva iz frižidera.

– Evo. – Dobaci mi jednu konzervu. – Prisloni je na čelo. Možda ti spase dostojanstvo.

Skida navlaku s televizora i seda na udubljeni kauč. Kad se obučem, vidim da on već ima slušalice na glavi, da je rasklopio jedan džojstik i šrafčigerom čačka po žicama.

– Da ti ne vuče nišan udesno – objašnjava dobacivši mi ga, pa upali televizor.

Dudls i ja igramo igrice gotovo svake subote. Nekad samo par sati, a ponekad i ceo dan ako Džuls radi. To radimo još od dvadesetih, kad smo počeli da se družimo, a sad znatno češće otkako imam manje posla oko klinaca.

Danas – *Baldur's Gate 3*. Udružili smo se s grupom drugih berserkera, poluvilenjačkih ratnika-druida, sveštenika i lopova, i šibamo se po izmišljenom svetu zaboravljenih sfera. Glupost, naravno. Ali zabavna glupost. Ona koja ti omogućí da zaboraviš na sve brige.

– Adame! – viče Džuls odnekud napolju sat kasnije, prenuvši nas u stvarnost.

– Neko će da nagrabusí – promrmlja Dudls, isključivši se sa četa s hrpom dvadesetogodišnjaka koji su nas zapitkivali za fore za stare igrice iz devedesetih na koje se lože.

– Adame! – viče Džuls još jače. – Auto! Obećao si!

Misli na maminu staru škodu. Obećao sam da ću promeniti svećice. Svećice koje nisam još ni poručio.

– Dobro, dobro – dovikujem. – Evo me. Gospode... – promrmljam sebi u bradu.

– Sve u redu? – pita Dudls.

– Molim?

– Mislim, između vas dvoje? – Zna on nas odavno. Mi smo mu verovatno kao komad nameštaja.

– Šta? Ma da. Samo... znaš, bračna sranja – odvratim odmahnuvši rukom.

On slegne ramenima. Slobodan je. Nema on pojma.

I ako sam se potajno molio za kišu kako bi otpao deo žurke s bazenom, dva sata kasnije sunce i dalje prži kad nas taksi ostavi ispred električne kapije Darijusove raskošne vile na Aveniji Tongdin, najskupljoj ulici u gradu.

– Jupiiiiiii, Džukac i Džuls! Žurka sad može zvanično da počne! – poviče Darijus, sav nasmejan i savršeno belih zuba, kad se javi na videofon da nas pusti unutra.

– Ma hajde, smešno je. Uvek će biti – kaže mi Džuls i stisne mi ruku onako utešno kao nekad tata kad bih kao mali izgubio igračku.

Džukac. Nadimak koji me prati ceo život.

– Da, evo umirem od smeha – odvratim. Tek sad primetim da je obukla svoju staru haljinu i da u njoj izgleda sjajno – samo što je prekasno da joj to kažem.

Sad ja stisnem njenu ruku. Bračni Morzeov kod za to da ostavljamo svađu iza nas. Dok prolazimo kraj blistavog crvenog ferarija parkiranog na popločanom prilazu, Darijus se pojavljuje na ulazu pod stubovima, raširenih ruku, u markiranim kupaćim gaćama, beloј lanenoј košulji i crnim japankama.

Na trenutak mi se srce stegne kad se zapitam kako izgledam kraj njega u svojoj iznošenoј majici i šorcu. Pogotovo što je Darijus Angelopulos, osim što je rođen s prirodnom grčkom lepotom, sad još izgradio i telo grčkog heroja.

Ali on me onda zagrli.

– Adse, baš mi je drago što te vidim! – Široko se osmehne. I odjednom je to opet samo Darijus, moj davnašnji najbolji drug.

Smešim se dok gledam kako grli Džuls, primetivši kako i dalje nesvesno prstima prelazi preko starih ožiljaka od akni i onog dubljeg na bradi, kad je '85. pao s BMX-a i istovremeno udario i glavom i jajima o kontejner.

– Ne mogu da verujem da priređuješ žurku samo dva dana nakon što si se vratio – kaže Džuls dok nas Darijus vodi unutra, pored prostorije koja izgleda kao kućni bioskop, s neotvorenim kutijama naslaganim uza zid.

– Ma znaš mene, ne volim da gubim vreme – nasmeje se.
– Plus, imao sam pomoć – prizna, pokazavši glavom ka supervisskoj samouverenoј mladoј ženi jarkocrvene kose koja upravlja četom konobara što iz kuhinje nose kanapee u baštu.

– Anastasija, moja asistentkinja – objasni nam. – Doletela je ranije da sve pripremi.

Uzme nam svima čašu šampanjca i izvede nas napolje. Gospode, ovde je već bar stotinu ljudi, raštrkanih po savršeno podšišanom travnjaku s pogledom na grad i plavo more ispod.

– I, hvata li te panika – pita ga Džuls – što si ostavio ceo život tamo?

– Ne baš. Pogotovo sad kad se mami demencija toliko pogoršala.

Prijateljski me potapše po leđima. Poslednjih nekoliko godina, otkako joj je postavljena dijagnoza, redovno sam obilazio Eleni i javljao mu kako je. Vidim mu u očima isti onaj tužan pogled kakav je imao u školi kad mu je otac umro; obojica znamo da joj nije još mnogo preostalo.

– Naravno, novac mi je sve znatno olakšao – našali se.

Onaj isti novac s kojim je otišao. A pola od toga sam i ja mogao da imam da sam se samo preselio da radim s njim, još onda, pre toliko godina, kad smo u mojoj šupi smislili *Totali sirijus*. A to svi ovde prisutni znaju. I šta sam ja onda? Neostvareni Darijus? Promašaj? Budala?

Želudac mi se stegne.

– Jesi dobro? – pita on učkiljivši se u mene onim crnim očima.

– Da, naravno. – Ili barem, bolje da jesam, zar ne? Jer sad je, jelte, prekasno da menjam prošlost. – Radujem se zbog tebe – izgovorim naglas. – I drago mi je što si se vratio.

On i Džuls se upuste u razgovor s nekolicinom njegovih američkih kolega koji ostaju tu preko vikenda, ja se umuvam u gužvu. Bend u stilu Buena Vista kluba počne da svira, a vazduh se ispuni smehom, žamorom i mirisom roštilja.

Koji sat kasnije ljudi počnu da skaču u bazen. Zauzmem ležaljku što dalje od vode i pričam s nekoliko starih prijatelja ispijajući pivo. Kad se Džuls presvuče u kupaći i sarong, pozove me s njom u bazen, ali ja se ne mičem s mesta zalepljen za ležaljku. Nema šanse da skinem majicu.

– O, zdravo, šefe – kaže Meredith, stvorivši se kraj mene, i provlačeći ruku kroz plavu kosu dugu do ramena. Na sebi ima zelenu pamučnu haljinu na bretele, ispod koje se nazire mokri bikini. Na trenutak mi skoči adrenalin, pa ne znam gde da gledam. – Uživaš u minglovanju? – upita.

– Minglovanju? – Nesigurno povučem majicu preko stomaka. – Zar je ovo minglovanje?

– Ah, pa ti si ovde u ulozi slavnog starog školskog druga i najboljeg prijatelja našeg domaćina – zadirkuje me. – Za nas ostale smrtnike, ovo nije baš *Gejmskom*,* ali jeste najveći skup šefova iz Silikonske doline i probranih IT dupeglavaca na kom ćemo biti ove godine.

Silikonska dolina – tako ona zove tri ulice u Brajtonu gde su smeštene gotovo sve gradske IT firme. To nam je interna fora. Darijus je – ili Anastasija – pozvao danas gomilu njih, kao i sve svoje stare prijatelje jer želi da se ponovo poveže s celim sektorom sad kad se vratio.

– Hm – kažem, gledajući u nekoliko lica koja prepoznajem iz konkurentskih firmi ovde u gradu. Možda bi stvarno trebalo malo da „minglujem“ jer mi karijera u *Kvarcu* i ne ide baš sjajno. I to me sve više muči kako godine prolaze. Ili je možda problem samo u poslu kojim se bavim. Mobilne video-igre uloga zasnovane na rijaliti emisijama nisu baš ono čemu sam se nadao kad sam se priključio timu, ali firma se tome okrenula poslednjih pet godina.

– Kad smo kod dupeglavaca... – pokažem glavom ka mestu gde sam upravo spazio Toda Landersona, svog šefa i osnivača *Kvarc studija*, kako otvorenih usta kleči pod ledenim toboganom s votkom.

– Misliš da je tako i dobio posao? – pita Meredith.

– Ajde – kažem kroz smeh. – Umeš ti to bolje.

* Najveći sajam video-igara na svetu, koji se održava svake godine u Kelnu u Nemačkoj. (Prim. prev.)